

NĚKDO POLÉVKU?

I.

Má místo v čele stolu, ale cítí se jak na trní.

Má také několik rodin, několik životů, a když oči přimhouří, vidí je slité v jakýsi vývar, vidí je v té polévkové míse, jak se z nich kouří,

první se obsluhuje dcera, aniž by tušila, co kde táta uvařil, možná ale něco tuší její srdce prodloužené do ruky, která nalévá jen tolik, aby se neřeklo,

a ještě méně hlavy se vznáší a klesá po jeho levici: v prostoru syna houkají parní vlaky a zastavují na Vyšehradském nádraží,

a asi by ten malý snílek vůbec nejedl, kdyby odér oleje a secesních doutníků nezadusila pachová stopa s pořadovým číslem 2019, stopa, v níž těká vůně ženských prstů a čerstvě natrhaná petržel, provázená láskyplným *jezte* –

II.

Má místo v čele stolu, ale jemu je uctívání cizí.

Pozoruje děti, jak po lžicích napolykaly svého otce, jak zapružily v nohách, odrazily se dynamikou slastného nerozumy a teď jedno i druhé mizí.

Jednou se nevrátí ani hladové, řekl.

Žena neříká nic. Oči se jí zalily špinavým nádobím, rukávem ho sklízí.